

Bismilahirr-rrahmanirr-rrahim

Fjalimi i Xhumasë i
Kalifit të V^{të} të Xhematit Islamik Ahmedia
Hazret Mirza Masroor Ahmed-it
mbajtur në Baitul Futuh të Londrës më 10 mars '06

 azuri tha se jomyslimanët shpesh e akuzojnë Profetin e Shenjtë^{sas} se ka sjellë një të tillë fe, në të cilin përveç vrazhdësisë, luftës dhe vrasjeve, asgjë tjetër nuk mund të gjendet. Dhe se toleranca dhe liria e shprehjes dhe e besimit nuk mund të gjenden në Islam dhe si pasojë e këtij mësimi edhe karakteri i myslimanëve është bërë i tillë.

Unë shpesh kam theksuar se fatkeqësisht, disa grupe dhe individë prej myslimanëve, me sjelljet dhe veprimet e tyre kanë kontribuar në krijimin e opinioneve të këtitilla absurde tek popujt e perëndimit duke u dhënë rastin atyre që ta sulmojnë Islamin dhe Profetin e Shenjtë^{sas}. Ne e dimë se sjelljet dhe veprat e disa grupeve myslimane janë krejtësisht kundër mësimave të Islamit dhe kodit të tij moral. Në fakt mësimet e vërteta të Islamit janë aq të bukura dhe atraktive sa që askush nuk mund të qëndrojë i pa ndikuar prej tyre nëse i prezantohen ashtu si duhet. Në shumë vende në Kuranin e Shenjtë, porositet që t'u bëni mirë jomyslimanëve, t'ua jepni të drejtat e tyre dhe të mos përdorni forcën kundër religjioneve të tyre. Ka gjithashtu edhe shumë urdhëresa të tjera për tolerancë.

Natyrisht që në disa rrethana të caktuara lufta është e lejuar, si për shembull kur armiku e fillon luftën i pari, i thyen marrëveshjet ose vepron me padrejtësi. Por, edhe në raste të tilla, asnjë grup apo individ nuk ka të drejtë ta marrë ligjin në duart e veta, por është qeveria e vendit ajo që duhet të marrë vendime se si t'i ndalojë padrejtësitë dhe shtypjet e tilla. Nuk i lejohet gjithkujt që kryej në veti të formojë organizata në emër të xhihadit dhe të fillojnë të operojnë.

Në kohën e Profetit të Shenjtë^{sas} u krijuan rrethana lufte dhe myslimanët u detyruan të ndërmarrin masa mbrojtëse. Por, kjo është diçka tjetër dhe nuk ka ndonjë ngjashmëri me organizatat e ndryshme të ditëve tona të cilat në emër të xhihadit pa asnjë të drejtë dhe pa autorizim nga askush, lëshojnë kushttrim lufte, dhe me veprimet e tyre ua hapin gojën popujve të tjerë, të cilët janë trimëruar dhe me paturpësi po e sulmojnë personalitetin e nderuar të Profetit të Shenjtë^{sas}, ndërsa ai ishte mishërim i mëshirës dhe i shpirtbutësisë, mbrojtës i madh i të drejtave njerëzore, i cili madje edhe në gjendje lufte nuk lëshonte asnjë rast për t'ju shkaktuar lehtësi armiqve të tij. Secili moment i jetës së tij dhe secili veprim dëshmon se ai ishte mishërim i mëshirës. Askush nuk mund t'i përmbushte kërkesat e drejtësisë si ai, qoftë në paqe apo në luftë, brenda shtëpisë, jashtë saj, në marrëdhëniet me të tjerët si dhe në marrëveshjet që i lidhte me pjesëtarët e feve të tjera.

Kur hyri si ngadhënjimtar në Mekë, ai i fali të gjithë ata që iu nënshtruan, dhe jo me kusht që ta pranonin fenë e re, sepse mësimi që ai e predikonte thoshte: '**Laa ikraha fiddiin**', se 'Nuk ka dhunë në fe' dhe se feja është çështje e zemrës. Ai dëshironte që ata ta pranonin fenë e vërtetë - Islamin i cili do t'ju mundësonte faljen dhe shpëtimin, por sheriatit dhe kodi i tij moral nuk lejonin që ai t'ua impononte një gjë të tillë. Jeta e tij ishte jetë e vetëpërmbytjes, e barazisë dhe ishte e mbushur me shembuj të drejtësisë dhe mirësisë. Kush nuk i di vuajtjet e tij dhe të pasuesve të tij gjatë trembëdhjetë viteve në Mekë? Ai dhe sahabët e tij përjetuan persekutimet më çnjerëzore në duart e kundërshtarëve të tyre. Ata shtriheshin në rërën përvëluese të diellit të mesditës, dhe gurë të nxehtë viheshin mbi gjokset e tyre, rriheshin e torturoheshin në mënyrat më çnjerëzore. Shqydheshin gjymtyrësh në bishta kuajsh që vraponin në drejtime të kundërta. Një herë kur Profeti ishte në sexhde, ia hodhën një planc të devesë mbi shpinë. Në Taif, paria e qytetit i nxiti fëmijët dhe vagabondët e rrugës që ta gjuanin me gurë dhe ta dëbonin nga qyteti. Profeti i Shenjtë^{sas} ishte lënduar keq dhe këpucët i ishin mbushur me gjak.

Në Mekë, para emigrimit, ai me gjithë familjen e Ebu Talibit u bojkotuan nga Mekasit. Bojkoti ishte aq i egër sa që asgjë nuk lejohej të depërtonte brenda. S'kishin asgjë të hanin as të pinin. Fëmijët vuanin nga etja e madhe. Tregohet se kur dikush duke ecur zbatuar ndjente se ka shkelur mbi diçka të butë do ta merrte dhe do ta fuste me njëherë në gojë për të shuar agoninë e urisë. Këto ishin rrethanat të cilat e detyruan ta linte vendlindjen dhe të emigronte në Medinë. Por, armiku e përcolli edhe atje duke mos e lënë të qetë.

Normalisht, kur dikujt që ka përjetuar një shtypje kaq të egër, i jepet më pas mundësia që të hakmerret, do të hakmerrej me së miri që kanë mundësi dhe të gjitha torturat që i ka përjetuar do t'i kthejnë në të njëjtën mënyrë, e ndoshta edhe më shumë. Dhe në luftë gjithçka është e lejueshme. Por Profeti i ynë^{sas} edhe në situata të tilla ekstreme ka dhënë shembull të paparë të shpirtbutësisë, të mëshirës dhe të faljes. Vetëm pak kohë kishte kaluar nga emigrimi në Medinë dhe plagët e ende ishin të freskëta kur iu dha leje të mbrohej kundër armikut, por edhe atëherë nuk i theu mësimet dhe principet e Islamit.

Jeni dëshmitar se çfarë luftërash po bëjnë popujt e "civilizuar" të Perëndimit në ditët tona dhe si po sillen me kundërshtarët e tyre. Nga ana tjetër shikojeni shembullin e përkryer të jetës së Profetit të Islamit që përmendet në analet historike.

Në betejën e Bedrit Profeti i Shenjtë^{sas} i kishte vendosur çadrat në një vend të caktuar. Habab bin Manzer e pyeti Profetin e Shenjtë^{sas} se a ishte zgjedhja e këtij vendi si rezultat i ndonjë revelate prej Allahut, apo e kishte zgjedhur vetë? Profeti i Shenjtë^{sas} tha se e kishte zgjedhur vetë duke menduar se ishte i mirë për taktikë lufte. Hababi me respekt i tha se sipas mendimit të tij ky nuk ishte vendi

i duhur dhe i sugjeroi të merrte nën kontroll burimet e ujit dhe prej aty ta luftonin armikun. Aty, tha ai, ne do të kemi hyrje në ujë të pijshëm ndërsa armiku do të jetë i privuar nga uji. Profeti i Shenjtë^{sas} e pranoi propozimin e tij dhe kampi u bart afër burimit të ujit.

Pas një kohe, kur ushtarët e etur të Kureishitëve erdhën për të pirë ujë nga ky burim, sahabët deshën t'i ndalonin, por Profeti i Shenjtë^{sas} i urdhëroi që të mos i pengonin dhe t'i lenin të pinë. Këto, pra ishin standardet e larta morale të Profetit të Shenjtë^{sas}. Me gjithë faktin se vetëm pak kohë më parë të njëjtit njerëz ua kishte ndaluar ujin dhe ushqimin myslimanëve në Mekë, këtu ai u lejoi atyre që ta shuajnë etjen nga burimi që ishte nën kontrollin e tij. Një veprim i kundërt do të ishte kundër kodit të tij moral.

Akuza më e madhe kundër Islamit është se myslimanët i kanë tiranizuar armiqtë e tyre. Por natyrisht se kundërshtarët nuk kanë ndonjë bazë për këto akuza. Myslimanët do të mund t'i kishin detyruar armiqtë e tyre që të pranonin kushte të ndryshme para se t'u jepnin ujë, sepse armiku gjithmonë i kishte detyruar myslimanët. Por, Profeti i Shenjtë^{sas} nuk bëri ashtu. Dikush mund të thotë se Muhamedi e bëri këtë gjest për këtë apo atë arsye, por e vërteta është se ai e bëri këtë i shtyrë vetëm nga shpirtbutësia dhe mëshira e tij sepse ai ishte mishërim i mëshirës dhe gjithmonë u rrinte besnik vlerave njerëzore. Ky, pra ishte mësimi i tij të cilin ai vetë e zbatonte në praktikë.

Njëri prej armiqve të përbetuar të Profetit^{sas}, për shkak të mizorive që kishte bërë kundër myslimanëve ishte deklaruar si i dënuar me vdekje. Është fjala për djalin e Ebu Xhehelit, Ikrema, i cili ashtu si babai i tij, ishte njëri prej armiqve më të egër të Profetit të Shenjtë^{sas} dhe kishte luftuar tërë jetën kundër tij. Në kohën e fitores së Mekës, me gjithë dekretin e Profetit të Allahut se të gjithë ishin të falur, ai ngriti shpatën dhe u mundua të rezistonte kundër myslimanëve. Por, askush nuk mund të qëndronte kundër myslimanëve, dhe për ta shpëtuar jetën e tij, iku në drejtim të Jemenit. Pastaj gruaja e tij iu afrua Profetit të Shenjtë^{sas} dhe kërkoi prej tij që ta falte dhe Profeti i Mëshirshëm e fali edhe atë. Kur ajo shkoi për ta lajmëruar atë, burri i saj, i cili s'kishte lënë mizori pa bërë kundër myslimanëve, nuk besoi se kjo mund të ishte e vërtetë. Me shumë mund, ajo arriti ta bindte disi dhe e ktheu mbrapa. Kur erdhi te Profeti i Shenjtë^{sas}, dëshiroi të dëgjonte direkt prej tij se a ishte e vërtetë se edhe ai ishte falur. Profeti^{sas} e trajtoi jashtëzakonisht mirë. Së pari u ngrit për ta respektuar, sepse ishte njëri prej prijësve të kundërshtarëve dhe pastaj e informoi se e kishte falur. Ikrema pyeti se a mund ta mbante fenë e tij, sepse ende nuk e kishte pranuar Islam. Profeti i Shenjtë^{sas} i tha se mund ta mbante fenë e tij. Me të dëgjuar këtë, zemra e Ikremasë u hap për Islam dhe tha O Muhamed! Ti me të vërtetë je personifikim i mëshirës. Dhe duke e parë këtë mrekulli të zemërbutësisë, ai e pranoi Islam. Në këtë mënyrë, pra është përhapur Islami. me vlerat të mira morale dhe për shkak të lirisë së besimit që u dha njerëzve. Ky trajtim i mirë

dhe liria e besimit që u jepte njerëzve. Ky trajtim i mirë dhe kjo liri e besimit pati ndikim në një njeri të tillë si Ikrema. Profeti i kishte lejuar madje edhe të burgosurit që të pasonin fenë që dëshironin. Ne duhet t'u tregojmë atyre për mësimet e Islamit, sepse nuk i dinë. Kjo do t'u mundësojë ju afërsinë e Allahut. Dhe ne jemi duke ua dhënë mesazhin e Islamit vetëm për përfitimin tuaj.

Said ibni Said transmeton se ai e dëgjoji Ebu Hureiren duke thënë që Profeti i Shenjtë e dërgoi një delegacion në Laxhid dhe e sollën një njeri të Benu Hanifa si të burgosur dhe e kishin lidhur në një direk. Profeti i Shenjtë erdhi dhe tha o Samama si mendon se do të trajtohesh? Ai tha nëse do të më vrasësh, do ta vrasësh një vrasës, por nëse do të më bësh nder, do t'i bësh nder dikujt që e çmon të mirën dhe nëse do (ransom) shpagim, caktoje çmimin dhe njerëzit e mi do ta paguajnë atë. Në mëngjes Profeti i Shenjtë erdhi përsëri te ai dhe e pyeti Imaman se ç'mendonte. Imama tha se dje të thash se nëse do të më bësh nder do t'i bësh nder atij njeriu i cili e çmon të mirën e njerëzve. Profeti i Shenjtë e la dhe u kthye të nesërmen përsëri dhe i tha çmendonte. Ai tha atë që kam pasur për ta thënë e kam thënë. Profeti i Shenjtë urdhëroi që ta lironin dhe ai u lirua. Ai shkoi në Xhami, morri abdes dhe e recitoi shahadetin dhe shtoi: O Muhamed, pasha Zotin fytyra jote ka qenë më e urryera për mua; dhe tani zemra ime ka ndryshuar dhe tani e dua fytyrën tënde më shumë se gjithçka tjetër. Pasha Allahun, fenë tënde e kamë urryer më së shumti, tani feja juaj është më e dashura për mua. E kam urryer qytetin tënd më së shumti, por tani qyteti yt është më i dashur për mua se çdo qytet tjetër. Dëshiroj të bëj umra, çka mendon për këtë. Profeti i Shenjtë e përuroi për pranimin e Islamit dhe i tha që të bënte Umra dhe u lut që Allahu ta pranonte atë. Kur shkoi në Mekë i thanë se a je bërë Sabi? (kjo ishte nofka me të cilën mekasit i quanin myslimanët) Ai tha jo unë kam besuar në Muhamedin, të Dërguarin e Allahut dhe pasha Allahun nuk do të keni as një kokërr gruri nga Imama për ju, përveç nëse Muhamedi thotë ndryshe. Mekasit deshën ta rrihnin për këto fjalë.

Ai u kthye te fisi i tij dhe ata ndaluan çdo eksport të drithit për në Mekë. Mekasit dërguan njerëz te Profeti i Shenjtë dhe i thanë se njerëzit po vdesin urie dhe e lutën që të fliste me Imaman. Profeti nuk ju tha atyre se do të merrni drithin vetëm nëse do ta pranoni Islamin. Ai menjëherë i çoi fjalë Amamas që ta lëshonte drithin.

Tani mund ta shihni se Amama sa ishte i burgosur, Profeti nuk i tha atij që tani që je nën kontrollin tonë duhet të bëhesh mysliman. Ai e trajtoi atë mirë dhe pas tri dite e liroi. Dhe menjëherë pas lirit, ky ish i burgosur e pranoi skllavërinë e Profetit të Allahut. Transmetohet në Muslim (libër i haditheve) që shërbëtori u sëmur dhe Profeti i Shenjtë e vizitoi atë, iu afrua te shtrati dhe i tha pranoje Islamin.

Para profetizmit Profeti i Shenjtë gjithashtu e mbështeste lirinë e besimit dhe e luftonte skllavërinë. Për shembull, kur Hazret Hatixheja u martua me Profetin, ia dhuroi të gjithë pasurinë atij me gjithë skllavërit, ai i tha se nëse unë jam pronari i të gjitha këtyre gjërave, atëherë do t'i shpenzojë si të dëshirojë dhe menjëherë i liroi të gjithë skllavërit, sepse Hatixheja tha se e gjithë pausia ime është e jotja. Profeti i Shenjtë i thirri të gjithë shërbëtorët e Hazret Hatixhes dhe u tha se prej ditës së sotme ju të gjithë jeni të lirë. Edhe pjesën më të madhe të pasurisë e shpërndau ndër nevojtarë dhe të varfër. Ndër skllavërit e liruar, njëri prej tyre quhej Zeid. Ai ishte shumë inteligjent dhe e kuptoi se kjo liri që po më ofrohet nuk është më e mirë se skllavëria e Profetit të Shenjtë^{sas}. Ai tha mirë që po më liron, por unë dëshiroj të vazhdoj të jem skllavi yt. Kështu që qëndroi me Profetin e Shenjtë dhe dashuria ndaj njëri-tjetrit vinte e shtoej me kalimin e kohës. Ai rridhte nga një familje e pasur nga e cila hajdutët e kishin rrëmbyer dhe e kishin shitur, deri sa më në fund u bë pasuri e Hazret Hatixhes.

Familja e tij e kishte kërkuar gjithë kohën dhe më në fund kishin marrë vesh se ai gjendej në Mekë. Erdhën në Mekë ku ju thanë se ai ishte në skllavëri të Muhamedit. Ata erdhën te Muhamedi dhe i thanë që kërko sa të duash, vetëm na e liro Zeidin. Profeti i Shenjtë tha se unë moti e kam liruar dhe nuk kam nevojë për ndonjë shpagesë, ju thjeshtë mund ta merrni me vete. Zeidi u tha familjarëve të tij se jam tepër i gëzuar që arrita të ju shoh, por nuk mund të vij me ju sepse nuk mund të largohem nga Muhamedi. Atë e dua më shumë nga të gjithë. Babai dhe xhaxhai i Zeidit insistuan shumë por ai refuzoi. Duke e parë dashurinë e Zeidit për të, Muhamedi tha se Zeidi ishte i liruar nga skllavëria, por prej sot ai do të jetë biri im. Në këtë situatë babai dhe xhaxhai i Zeidit u larguan nga Meka duke e lënë Zeidin mbrapa me Muhamedin i cili qëndroi me të deri në fund të jetës së tij.

Pas profetizmit kjo liri e besimit u bë edhe më e shprehur, për shkak se sheriati dhe urdhri i Allahut që t'i lironte skllavërit. Transmetohet se një herë dikush po e rrihte skllavin e tij dhe kur Profeti i Shenjtë e pa atë u hidhërua shumë. Duke e parë hidhërimin e Profetit, ky njeri tha se po e liroj menjëherë. Profeti i tha se po të mos e kishe liruar do të ishe dënuar keq nga Zoti.

Transmetohet nga Hazret Ebu Hureira^{ra} se një herë dy njerëz, njëri mysliman dhe tjetri çifut po grindeshin në mes veti. Myslimani tha se pasha Allahun që i ka dhënë epërsi Muhamedit mbi të gjithë, ndërsa çifuti tha pasha Musën të cilit Allahu i ka dhënë epërsi mbi të gjithë. Duke dëgjuar këtë myslimani e humbi durimin dhe i ra shuplakë çifutit. Çifuti erdhi te Profeti i Shenjtë dhe u ankua. Profeti i Shenjtë iu drejtua myslimanit dhe i tha: "Mos më jepni mua epërsi mbi Musën^{as}".

Kur Profeti i Shenjtë emigroi në Medinë, për vendosur paqen në këtë qytet ai kishte lidhur një marrëveshje me të gjitha fiset e Medinës. Të gjitha fiset e

Medinës e kishin pranuar Profetin e Shenjtë si sundues të Medinës. Sundimi i tij nuk do të thoshte që nevojat dhe ndjenjat e jomyslimanëve duhej të injoroheshin. E pamë se ai nuk i lejonte mysliimanët që t'i jepnin atij epërsi mbi profetët e tjerë që nderoheshin nga fiset jomyslimane të Medinës. Ishte e vërtetë se ai Allahu e kishte shpallur atë superior ndaj të gjithë profetëve, por nuk duhej që mysliimanët të lëndonin sentimentet e banorëve të tjerë të Medinës duke krahasuar profetët. Duke më respektuar mua, ju duhet të respektoni gjithashtu edhe profetët e tjerë. Ky, pra ishte niveli i drejtësisë së tij dhe respekti i tij i lartë për të tjerët dhe për lirinë e mendimit dhe të besimit dhe nën sundimin e tij shpesh sentimenteve të jomysliimanëve u jepej më shumë përparësi.

Ka edhe një shembull tjetër të drejtësisë barazisë së tij. Transmetohet se një herë kur po kalonte një funeral, Profeti u ngrit në këmbë për respekt. Dikush prej të pranishmëve i iu drejtua Profetit dhe i tha se ky ishte një çifut. Profeti i tha: "A nuk është edhe ai qenie njerëzore?". Ky pra ishte respekti i tij që tregonte për pjesëtarët e feve të tjera dhe në përgjithësi për njerëzimin. Këta janë shembujt që krijojnë barazi dhe tolerancë midis feve dhe ky është ai mësim që krijon zemërbutësi për të tjerët dhe kjo krijon dashuri dhe atmosferë të paqes në shoqëri. Materialistët e ditëve tona vetëm krijojnë përçarje dhe urrejtje në mes njerëzve.

Në rënien e Khaiberit, mysliimanët gjetën disa manuskripte të Tevratit. Çifutët erdhën te Profeti i Shenjtë dhe kërkuan prej tij që t'u kthehen librat e tyre të shenjta. Profeti i urdhëroi sahabët që t'i kthenin manuskriptet, me gjithë armiqësinë që ekzistonte midis çifutëve dhe mysliimanëve, profeti nuk lejonte që armiqtë të trajtoheshin në atë mënyrë që ndjenjat e tyre të lëndoheshin. Unë i përmenda këtu vetëm disa shembuj.

Në marrëveshjen që kishte lidhur Profeti në Medinë, qëllimi i asaj marrëveshje ishte të krijohet një atmosferë e paqes në atë shoqëri dhe që të respektohen të gjithë banorët pa dallim. Disa prej këtyre kushteve të marrëveshjes ishte se mysliimanët dhe çifutët do të jetojnë në paqe me njëri tjetrin dhe nuk do të hakmerren ndaj njëri-tjetrit. Edhe pse çifutët vazhdimisht e thyen këtë marrëveshje, Profeti i Shenjtë ua kthente me të mirë. Vetëm kur ata i kaluan të gjithë kufijtë, ai u detyrua të ndërmerre masa kundër tyre. Kushti tjetër ishte se secili duhej të ketë liri fetare. Edhe pse jeni pakicë, ju jeni të lirë në fenë tuaj. Një tjetër kusht i marrëveshjes ishte se jeta e secilit banor do të jetë e mbrojtur dhe e respektuar. Mysliiman apo jo mysliiman, kriminelin do të dënohet. Është detyrë e shoqërisë të mbrojtë jetën dhe pasurinë e secilit. Të gjitha problemet do të sillen para Profetit të Shenjtë dhe të gjitha vendimet do të merren nën urdhrin e Allahut dhe sipas sheriatit të cilin grupi e pasonte. Fjalën e fundit do ta kishte Profeti i Shenjtë, sepse ai ishte sundues i Medinës.

Një pikë tjetër e kontratës ishte se asnjë grup nuk mund të shkonte në ndonjë luftë jashtë Medinës pa lejen e Profetit të Shenjtë. Natyrisht që duhet të respektohen ligjet e shtetit në të cilin jeton. Ky gjithashtu është një udhëzim për organizatat e ditëve tona që luftojnë në emër të xhihadit, të cilat sipas rregullave të sheriatit nuk kanë të drejtë të luftojnë pa lejen e qeverisë nën të cilën jetojnë. Një kusht tjetër i kësaj marrëveshjeje ishte se nëse një popull tjetër do ta sulmonte Medinën, myslimanët dhe çifutët do ta ndihmojnë njëri-tjetrin kundër armikut. Në rast fitoreje në ndonjë betejë, plaçkat e luftës do të ndaheshin me drejtësi të të gjithë banorët e Medinës. Nëse Medina do të sulmohej, të gjithë banorët e saj do të bashkohen në mbrojtje të saj. Asnjë ndihmë nuk do t'u jepet mekasve sepse ata i kanë përzënë myslimanët të cilët kanë kërkuar strehim këtu, prandaj ata që jetojnë këtu nuk do të bëjnë asnjë marrëveshje me ta e as nuk do të pranojnë ndonjë ndihmë prej tyre. Secili grup do të jetë përgjegjës për shpenzimet e tyre. Sipas kësaj marrëveshjeje të gjithë kriminelët do të dënohen, myslimanë e çifutë pa dallim.

Për ta vendosur lirinë e besimit dhe barazinë ai i lejoi të krishterët të faleshin në Xhaminë e tij, përkundër pakënaqësisë së disa prej sahabëve të tij. Marrëveshja se ne do t'i mbrojmë vendet e shenjta të të krishterëve, kishat, manastiret etj. Do të jetë detyrë e myslimanëve për t'i mbrojtur ato. Ata do të kenë lirinë e besimit dhe të adhurimit sipas besimit të tyre. Gjithashtu myslimanët do të jenë të obliguar ta mbrojnë lirinë e tyre fetare. Ju nuk do t'i detyroni të krishterët të luftojnë në anën tuaj. Priftërinjtë dhe murgjit nuk të pengohen në mënyrën e tyre të adhurimit dhe ne nuk do të ndërhyjmë në vendet e tyre të adhurimit dhe ato nuk do të keqpërdoren. Klerikët e tyre nuk janë të detyruar t'i paguajnë taksa shtetit mysliman. Nëse një mysliman është martuar me një grua të krishterë, ajo duhet të ketë liri të plotë nga bashkëshorti i saj për ta praktikuar fenë e saj. Nëse ata kërkojnë ndihmë financiare për meremetimin e kishave dhe manastireve, myslimanët duhet t'u ndihmojnë atyre dhe kjo nuk do të llogaritet si hua, por do të jetë për ta forcuar këtë marrëveshje se kështu duhet ta ndihmojmë njëri-tjetrin. Këto pra ishin standardet e larta të Profetit të Shenjtë për vendosjen e lirisë fetare dhe paqen në shoqëri. Të akuzohet pastaj ky Profet për përhapje të fesë me dhunë dhe me shpatë, është një padrejtësi ekstreme.

Mesihu i Premtuar thotë se kur pasuesit e librit dhe arabët idhujtarë u bënë shumë të ligj; dhe duke bërë ligësi mendonin se janë duke bërë mirë, dhe po shkaktonin shqetësim dhe po e shkatërronin paqen, atëherë Profetit dhe myslimanëve iu dha leja nga Allahu që mbroheshin. Pasi që arabët nuk jetonin nën ndonjë mbret apo qeveri, por secili grup jetonin jetën e tyre pa ndonjë ligj të caktuar dhe s'kishte gjyqe, prandaj ata vetëm sa përparonin në krime dita ditës. Prandaj Allahu tregoi mëshirë ndaj këtyre njerëzve. Profeti i Shenjtë nuk u dërgua vetëm si profet, por edhe si sundues i këtij vendi dhe Kurani i Shenjtë zbriti me të gjitha ligjet e mundshme në të. Prandaj, duke qenë edhe sundues i

vendit te ai vinin të gjitha ngatërresat për gjykim. Një herë në një gjykim në mes të një myslimani dhe të një çifuti, profeti vendosi në favor të çifutit.

Disa kundërshtar injorant të cilët nuk e lexojnë Kuranin e Shenjtë me kujdes dhe pa paragjykime, mendojnë ndryshe dhe ngrinin akuza nga më të ndryshmet. Mesihu i Premtuar thotë se Profetët dhe sundimtarët ishin të ndryshëm tek populli i Izraelit. Sundimtarët mbanin rendin dhe paqen në vend. Por, në kohën Profetit të Shenjtë, Allahu ia kishte dhënë atij të dyja këto pozita. Kurani thotë: "O Profet! Thuaju pasuesve të librit: 'A po e pranoni Islamin? Nëse e pranojnë Islamin janë udhëzuar drejtë, por nëse e kthejnë shpinën; e jotja është vetëm t'ua japësh mesazhin". Nuk thotë se duhet t'i luftoni ata. Që tregon se lufta ishte vetëm kundër atyre që luftonin kundër myslimanëve dhe e prishnin paqen ose vidhnin e plaçkitnin. Në këto raste funksioni i tij ishte si sundimtar dhe jo si profet. Ai i luftoi ata si sundimtar dhe jo si profet. Në Kuran Allahu thotë: "Luftoni në rrugën e Allahut kundër atyre që luftojnë kundër jush dhe i shtypni të tjerët, sepse Allahu nuk i do tiranët".

Pra, sheriati që iu zbrit Profetit të Shenjtë^{sas}, si ishte e mundur për të që t'i kalonte kufijtë. Madje edhe në kohën e fitores së Mekës, pa vënë kushte për pranimin e Islamit, ata u falën dhe u shpall një amnisti e përgjithshme. Ky është një shembull i paprecedent në tërë historinë e njerëzimit. Atë ditë ai tha "La takriba aleikumul jaum", s'ka qortim për ju sot dhe nuk do të dënoheni për asgjë. Ky ishte, pra shembulli i shkëlqyer i Profetit të Islamit dhe ky është Islami i vërtetë.

This is an albanian translation of the Khutba Juma of Hazoor^{ata} held on the 10 of March 2006 in Baitul Futuh - London. The topic of the Khutba is "The freedom of conscience and believe in Islam" as taught and practised by the Holy Prophet of Islam, Hazrat Muhamed^{sas}. This transation has been prepared by the members of Kosovo Jama'at